

Arrest

nr. 235 159 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PRUDHON
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juli 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 29 juli 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 16 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde weigering dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 157 148 van 26 november 2017 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 3 december 2015 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 25 januari 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2017.

Op 22 mei 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 augustus 2017 neemt de CGVS de beslissing tot weigering van in overweging name van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 197 539 van 8 januari 2018 het beroep verwerpt.

Op 19 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 17 april 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 oktober 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.04.2018 werd ingediend door :

H., H. (R.R.: ...)

nationaliteit: Libanon

geboren te Al-Khoder op (...)1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.11.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België tot hij op 22.05.2017 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en iets meer dan zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene verwijst in dit kader naar de uitspraken van Dhr. Freddy Roosemont, Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken. Echter, Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en verwijst in dit kader naar zijn in België opgebouwde sociale banden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene slechts één familielid heeft in België, in casu zijn broer H. Z. (R.R. ...). Hoewel betrokkene samenwoont met zijn broer bewijst hij de familieband niet, evenmin beroept hij zich in huidige aanvraag 9bis op de aanwezigheid van zijn broer in België. Bovendien merken we op dat de band tussen meerderjarige broers niet noodzakelijk onder bescherming van artikel 8 EVRM valt: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Libanon, met name zijn ouders, zijn zus en twee broers. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene zeventien getuigenverklaringen voor. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich uit over zijn karakter en integratie maar tonen niet aan dat er sprake zou zijn van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan vier jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij een daadwerkelijke integratie in België zou aantonen, dat hij zijn arbeidskaart voorlegt, evenals een publicatie d.d. 09.12.2015 in het Belgische Staatsblad dat zijn benoeming dat gerant vaststelt, dat hij verschillende

jaren gewerkt zou hebben en hierdoor de Franse taal perfect zou beheersen, dat hij tewerkgesteld was bij een Libanese beenhouwer, dat hij tewerkgesteld was als vennoot bij de SPRL AHZ Service, dat hij reeds drie jaar belastingen zou betalen evenals sociale bijdragen, dat hij in orde zou zijn met de ziekenkas, dat hij betrokken en geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving omwille van zijn tewerkstelling, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij door vrienden en kennissen omschreven zou worden als beleefd, behulpzaam en betrouwbaar, dat hij banden aangeknoopt zou hebben met de inwoners van zijn gemeente, dat hij zijn aanslagbiljet van de belastingen uit 2014, 2015 en 2016 voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen, een factuur van te betalen sociale bijdragen, een afrekening van sociale bijdragen 2017 en een schrijven van de mutualiteit ivm nieuwe kleefbriefjes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 13.04.2018 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 10.01.2018 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)"

Op 29 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 oktober 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

*Naam, voornaam: H., H.
geboortedatum : (...)1983
geboorteplaats : Al-Khoder
nationaliteit : Libanon*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vernist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) .

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en materieel motiveringsbeginsel. Verzoeker voert ten slotte een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"EN CE QUE

Première branche

2. La Partie adverse affirme que :

« Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling allen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien (...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan vier jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij daadwerkelijke integratie in België zou aantonen, dat hij zijn arbeidskaart voorlegt, evenals een publicatie d.d. 09.12.2015 in het Belgische Staatsblad dat zijn benoeming dat gerant vaststelt, dat hij verschillende jaren gewerkt zou hebben en hierdoor de franse taal perfect zou beheersen, dat hij tewerkgesteld was bij een Libanese beenhouwer, dat hij tewerkgesteld was als vennoot bij de SPRL (...), dat hij reeds drie jaar belastingen zou betalen evenals sociale bijdragen, dat hij in orde zou zijn met de ziekenkas, dat hij betrokken en geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving omwille van zijn tewerkstelling, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij door vrienden en kennissen omschreven zou worden als beleefd, behulpzaam en betrouwbaar, dat hij banden aangeknoopt zou hebben met de inwoners van zijn gemeente, dat hij zijn aanslagbiljet van de belastingen uit 2014, 2015 en 2016 voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen, een factuur van te betalen sociale bijdragen, een afrekening van sociale bijdragen 2017 en een schrijven van de mutualiteit ivm nieuwe kleefbriefjes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden'.

ALORS QUE

14. La Partie adverse omet de mentionner, lors de l'examen de la recevabilité de la demande, que le Requéran est actuellement occupé comme indépendant au sein d'une boucherie à Charleroi. Elle manque à ce titre de motiver sa décision quant à l'impossibilité de retour au Liban, alors que le Requéran est professionnellement occupé en Belgique.

Or, il est impossible pour Monsieur de se rendre au Liban, ne fut-ce que temporairement - et le caractère temporaire d'un retour est en outre discutable (infra, n° 29) -, dès lors qu'il perdrait alors son travail. On peut en effet raisonnablement supposer que son absence serait d'au moins plusieurs semaines.

15. En s'abstenant de mentionner cette occupation professionnelle actuelle au titre des circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction d'une demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse viole les principes généraux de bonne administration, notamment de l'obligation de l'administration de statuer sur la base de tous les éléments de la cause.

Ce faisant, la Partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et viole son obligation de motivation, prescrite par les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Deuxième branche

EN CE QUE

16. La Partie adverse affirme que :

« De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan vier jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij daadwerkelijke integratie in België zou aantonen, dat hij zijn arbeidskaart voorlegt, evenals een publicatie d.d. 09.12.2015 in het Belgische Staatsblad dat zijn benoeming dat gerant vaststelt, dat hij verschillende jaren gewerkt zou hebben en hierdoor de franse taal perfect zou beheersen, dat hij tewerkgesteld was bij een Libanese beenhouwer, dat hij tewerkgesteld was als vennoot bij de SPRL (...), dat hij reeds driejaar belastingen zou betalen evenals sociale bijdragen, dat hij in orde zou zijn met de ziekenkas, dat hij betrokken en geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving omwille van zijn tewerkstelling, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij door vrienden en kennissen omschreven zou worden als beleefd, behulpzaam en betrouwbaar, dat hij banden aangeknoopt zou hebben met de inwoners van zijn gemeente, dat hij zijn aanslagbiljet van de belastingen uit 2014, 2015 en 2016 voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen, een factuur van te betalen sociale bijdragen, een afrekening van sociale bijdragen 2017 en een schrijven van de mutualiteit ivm nieuwe kleefbriefjes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. ».

ALORS QUE

17. La Partie adverse se limite à constater, sans le motiver davantage, que les éléments de long séjour et d'intégration cités ne constituent pas des circonstances exceptionnelles, car elles font partie du fond de la demande. La Partie adverse ne prend donc pas du tout ces différents éléments en compte et les balaie d'un revers de la main sans expliquer plus profondément en quoi ils ne peuvent être acceptés au titre de circonstances exceptionnelles.

18. Or, la demande d'autorisation de séjour introduite pour Monsieur H. en date du 13 avril 2018 est argumentée en grande partie sur la parfaite intégration socio-économique du Requéran en Belgique. Cette intégration socio-économique est démontrée par les nombreux éléments produits à l'appui de la demande d'autorisation de séjour. La Partie adverse les relève, sans toutefois expliquer en quoi ils ne permettent pas de conclure à l'existence de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi de 1980.

19. Dès lors, en prenant Pacte attaqué, la Partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation.

20. En outre, la longueur du séjour et l'intégration du Requéran en Belgique l'empêchent de réaliser des déplacements à l'étranger et constituent des circonstances exceptionnelles valables.

21. *En conclusion, la motivation de la décision attaquée est insuffisante.*

22. *Partant, il convient de constater que la Partie adverse viole son obligation de motivation, prescrite par les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.*

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan worden geduid dat voormelde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de gemachtigde motiveert op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat hij actueel werkt als zelfstandige voor een slager in Charleroi. Hij kan bijgevolg niet terugkeren, ook niet tijdelijk want dan verliest hij zijn werk. Door geen rekening te houden met zijn huidige tewerkstelling schendt de verwerende partij bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker verwijst naar zijn huidige tewerkstelling gaat hij eraan voorbij dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker verblijft aldus illegaal en ook zijn huidige tewerkstelling wordt bijgevolg in illegaal verblijf uitgeoefend. Bovendien heeft de verwerende partij weldegelijk rekening gehouden met zijn tewerkstelling waar hij stelt: “*Het feit dat*

betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene verwijst in dit kader naar de uitspraken van Dhr. Freddy Roosemont, Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken. Echter, Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.” Verzoeker toont verder niet aan dat hij na zijn tijdelijke terugkeer niet meer kan worden tewerkgesteld bij de slager in Charleroi.

Verder betoogt verzoeker dat hij het niet eens is met de conclusie dat zijn langdurig verblijf en socio-economische integratie de buitengewone omstandigheden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, niet kunnen aantonen. Verzoeker meent ook dat de verwerende partij niet motiveert waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden aantonen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen van langdurig verblijf en integratie thans niet in aanmerking worden genomen. Meer bepaald wordt gesteld: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan vier jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij een daadwerkelijke integratie in België zou aantonen, dat hij zijn arbeidskaart voorlegt, evenals een publicatie d.d. 09.12.2015 in het Belgische Staatsblad dat zijn benoeming dat gerant vaststelt, dat hij verschillende jaren gewerkt zou hebben en hierdoor de Franse taal perfect zou beheersen, dat hij tewerkgesteld was bij een Libanese beenhouwer, dat hij tewerkgesteld was als vennoot bij de SPRL (...), dat hij reeds drie jaar belastingen zou betalen evenals sociale bijdragen, dat hij in orde zou zijn met de ziekenkas, dat hij betrokken en geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving omwille van zijn tewerkstelling, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij door vrienden en kennissen omschreven zou worden als beleefd, behulpzaam en betrouwbaar, dat hij banden aangeknoopt zou hebben met de inwoners van zijn gemeente, dat hij zijn aanslagbiljet van de belastingen uit 2014, 2015 en 2016 voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen, een factuur van te betalen sociale bijdragen, een afrekening van sociale bijdragen 2017 en een schrijven van de mutualiteit ivm nieuwe kleefbriefjes) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.

In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. Ook wordt ingegaan op zijn tewerkstelling. Het oordeel dat wordt gesteld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat dit oordeel verder niet wordt gemotiveerd, kan niet worden bijgetreden. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, deze beslissing feitelijke grondslag mist of de gemachtigde heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Wat de huidige tewerkstelling betreft, verwijst de Raad naar hetgeen reeds hoger werd vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat zijn tewerkstelling enkel in het kader van zijn asielprocedure was toegelaten en dat hij, indien hij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omwille van tewerkstelling hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zich beperkt tot het aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde en dat hij een andere mening heeft. Dit volstaat echter niet om het motief aan het wankelen te brengen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker enige verwachting had dat de integratie, het lang verblijf en de actuele tewerkstelling zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering blijkt niet. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet laat hij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormeld artikel schenden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert ten slotte een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EN CE QUE

24. La Partie adverse affirme que :

« Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en verwijst in dit kader naar zijn in België opgebouwde sociale banden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van der gelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene slechts één familielid heeft in België, in casu zijn broer (...). Hoewel betrokkene samenwoont met zijn broer bewijst hij familieband niet, evenmin beroept hij zich in huidige aanvraag 9bis op de aanwezigheid van zijn broer in België. Bovendien merken we op dat de band tussen meerderjarige broers niet noodzakelijk onder bescherming van artikel 8 EVRM valt: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsbond tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Libanon, met name zijn ouders, zijn zus en twee broers. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene zeventien getuigenverklaringen voor. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich uit over zijn karakter en integratie maar tonen niet aan dat er sprake zou zijn van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privé-even van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de RVV het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM».

ALORS QUE

25. Le droit à la vie privée et familiale est un droit fondamental, protégé par l'article 8 CEDH et par l'article 22 de la Constitution belge.

L'article 22 de la Constitution indique : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi ».

L'article 8 CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

L'article 8 CEDH est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

26. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, il convient d'examiner d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

27. L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ».

Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En l'absence d'une définition légale de la vie privée et familiale, la Cour Européenne des Droits de l'Homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

En l'espèce, il convient de tenir compte des éléments suivants pour établir qu'il existe une vie privée et familiale en Belgique dans le chef de Monsieur H. au moment de l'adoption de la décision litigieuse, soit le 29 juillet 2019 :

- il est en Belgique depuis 2013, soit depuis 6 ans ;
- son frère, Monsieur Z. H., vit en Belgique ;
- il travaille dans une boucherie à Charleroi via laquelle son réseau social s'est fortement développé;
- de nombreux témoignages ont été déposés par des connaissances de Monsieur H., attestant de son réseau social très développé en Belgique.

28. La Partie adverse se prononce certes sur l'existence d'une vie privée et familiale dans le chef du Requérant, mais elle se contente simplement de constater, par rapport au lien familial avec son frère, que Monsieur H. « ne prouve pas l'existence de liens familiaux » et, par rapport à ses autres attaches sociales, que les témoignages produits « ne montrent pas qu'il existe des liens interpersonnels profonds, dont la rupture temporaire serait un désavantage irréparable ».

Ce faisant, la Partie adverse se prête à un jugement arbitraire des relations qu'entretient Monsieur H. avec son frère d'une part, avec qui il vit il faut le rappeler, et avec ses proches. De plus, en exigeant la démonstration de « liens interpersonnels profonds », la Partie adverse ajoute des conditions qui n'existent pas pour pouvoir entrer dans le champ d'application de l'article 8 CEDH.

29. Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Partie adverse ne procède aucunement à la mise en balance des intérêts en présence.

Or, vu la vie privée et familiale développée par le Requérant, mettre fin à son séjour n'est pas une mesure qui « dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

30. En l'espèce, la Partie adverse considère que « Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM ».

Or, la Partie adverse ne semble pas prendre en compte le risque que Monsieur H. ne puisse plus, pour des raisons variées, quitter le Liban une fois qu'il l'aurait rejoint. Auquel cas il y aurait une grave interférence avec sa vie privée et familiale en Belgique

31. Ce faisant, la Partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et viole son obligation de motivation, prescrite par les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

32. En se prononçant arbitrairement sur la « qualité » de la vie privée et familiale en Belgique de Monsieur H., la Partie adverse viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et l'article 22 de la Constitution.

33. En s'abstenant de procéder à la mise en balance correcte des intérêts en présence vu la vie privée et familiale de Monsieur H. en Belgique, la Partie adverse viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et l'article 22 de la Constitution.

34. En s'abstenant d'indiquer les motifs pour lesquels elle se prononce sur la vie privée et familiale pas assez profonde du Requérant, et pour lesquels elle ne prend pas en compte le risque de départ définitif au Liban dans la mise en balance des intérêts en présence au vu de cette vie privée et familiale, la Partie adverse viole son obligation de motivation prescrite par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

3.4 De Raad herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het weze herhaald dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezins- en privéleven in België. Zo verblijft hij reeds zes jaar in het Rijk, woont hij samen met zijn broer, werkt hij voor een slager in Charleroi en legt hij tal van getuigenverklaringen voor waaruit zijn uitgebreid sociaal leven blijkt. Verzoeker meent dat deze elementen niet grondig zijn beoordeeld en meent dat het motief van de verwerende partij, dat hij geen diepgaande interpersoonlijke banden heeft waardoor de tijdelijke terugkeer onherstelbaar nadeel zou opleveren, een voorwaarde toevoegt aan de criteria van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten een belangenafweging te maken. De verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker niet meer kan terugkeren, eens hij zich terug in Libanon bevindt.

In de eerste bestreden beslissing kan met betrekking tot zijn gezins- en privéleven in het Rijk het volgende worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en verwijst in dit kader naar zijn in België opgebouwde sociale banden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene slechts één familielid heeft in België, in casu zijn broer H. Z. (R.R. ...). Hoewel betrokkene samenwoont met zijn broer bewijst hij de familieband niet, evenmin beroept hij zich in huidige aanvraag 9bis op de aanwezigheid van zijn broer in België. Bovendien merken we op dat de band tussen meerderjarige broers niet noodzakelijk onder bescherming van artikel 8 EVRM valt: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Libanon, met name zijn ouders, zijn zus en twee broers. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene zeventien getuigenverklaringen voor. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich uit over zijn karakter en integratie maar tonen niet aan dat er sprake zou zijn van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont

aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad merkt vooreerst op dat het *in casu* een aanvraag om een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging

blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op algemene wijze en telkenmale opnieuw naar dezelfde elementen verwijst, doch niet ingaat op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Wat verzoekers langdurig verblijf betreft wijst de verwerende partij op de verschillende procedures die allen negatief zijn afgesloten. Verzoeker betwist niet dat hij thans niet over een tijdelijke verblijfsmachtiging of een voorlopig verblijf beschikt.

Uit de motivering blijkt verder dat er weldegelijk rekening is gehouden met opgeworpen sociale banden en familielevens in het Rijk. De verwerende partij wijst er evenwel op dat wat zijn broer in België betreft verzoeker de familieband niet aantoonst. Verzoeker weerlegt dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar zijn samenwonen met zijn broer zonder een begin van bewijs voor te leggen van hun verwantschap. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker in zijn aanvraag geen beroep heeft gedaan op de aanwezigheid van zijn broer.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat hij nog verschillende naaste familieleden heeft in Libanon, met name zijn ouders, zijn zus en twee broers. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker.

Verzoeker toont aldus geen beschermenswaardig gezinsleven aan.

Wat het privéleven betreft kan wederom worden vastgesteld dat de elementen worden herhaald.

Wat zijn tewerkstelling betreft herhaalt de Raad het motief van de verwerende partij dat hij de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Verzoekers tewerkstelling was slechts toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten.

Wat de voorgelegde getuigenverklaringen betreft oordeelt de verwerende partij dat deze slechts handelen over zijn karakter en integratie maar niet aantonen dat er sprake zou zijn van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Verwerende partij concludeert dat verzoeker niet aantoonst dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Verder wijst de verwerende partij op de vaste rechtspraak van het EHRM, de Raad van State en van de Raad. Waar er wordt gewezen op het gebrek aan bewijzen dat zijn sociale relaties dermate diepgaand zijn dat een tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren, weerlegt verzoeker dit motief niet door de loutere bewering dat de verwerende partij een wettelijke voorwaarde toevoegt aan het begrip 'beschermenswaardig gezins- of privéleven'. Bovendien voegt de verwerende partij geen wettelijke voorwaarde toe door *in casu* een belangenafweging te maken.

Zelfs al zou verzoeker met zijn betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, toont hij hoe dan ook niet aan dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Waar verzoeker nog hekelt dat het niet om een tijdelijke verwijdering zou gaan, herhaalt de Raad dat het verzoeker toekomt de nodige aanvragen via de geijkte weg in te dienen. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post

impliceert ook geenszins, in tegenstelling van hetgeen verzoeker voorhoudt, dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten slotte merkt de Raad op dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN